

[Statsministeren]

Hvorledes det måtte forholde sig med efterladt forurening på Camp Century efter demonteringen i 1963, har jeg ikke på stående fod nogen mulighed for at give en videnskabelig forklaring på; jeg har ingen oplysninger herom i lommen. Det undrer mig, at spørgsmålet ikke er rejst under udvalgsbehandlingen, som jo ellers har været meget, meget grundig.

Jeg takker for udvalgsbehandlingen. Jeg forstår udmærket, at hr. Steenholdt lægger så megen vægt på, at disse lovforslag nu færdiggøres, således at de kan træde i kraft til tiden, og således at de grønlandske myndigheder kan overtage disse vigtige forvaltningsområder i fremtiden.

Margrete Auken (SF):

Der er naturligvis ikke tale om, at vi fra SF's side vil udskyde vedtagelsen af loven. Der er blot tale om, at der er nogle ting, der skal spørges om, og at der er ting, der skal opklares.

Jeg er meget forbløffet over, at vi fra denne talerstol overhovedet skal drøfte betimeligheden af, at spørgsmål bliver stillet og svar bliver givet. Jeg regner naturligvis med, at statsministeren kan svare, sådan at vi kan få tredje behandling gennemført, så loven kan træde i kraft til tiden. Men lad det nu være sagt først: Jeg finder det højst ejendommeligt at diskutere disse ting fra Folketingets talerstol. Og vi er slet ikke ude på at lave obstruktion af nogen art; vi vil naturligvis køre lovforslaget igennem.

Så vil jeg sige til hr. Steenholdt, at der ikke er tale om, at vi vil overføre den danske atomkraftdebat til Grønland. Der er tale om, at vi sidder med et lovforslag, som nævner 1962-loven som den, der foreskriver, hvordan man vil arbejde. Og da vi i sin tid havde en behandling herinde, som viste, at 1962-loven faktisk er vældig lemfærdig, og det stadig væk er et område, der ligger under Danmark, så er det, man siger: Loven skal på niveau med det, der er sket.

Her kan jeg selvfølgelig være en lille smule bekymret over statsministerens svar i dag, fordi han nu igen knytter det specifikt til indførelsen af atomkraft. Det spændende ved det løfte, der i 1975 blev givet af regeringen, er, at man sagde – og nu citerer jeg fra fremsættelsen – det er Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 588-589:

»Lovforslaget skal afløse den gældende lov om nukleare anlæg fra 1962, og da den lov rum-

mer en utilfredsstillende procedure for behandlingen af de ansøgninger, der kan komme på tale, er det, som tidligere fremhævet, regeringens hensigt ikke at give tilladelse til opførelse af atomkraftværker og andre anlæg, før en ny lov herom er vedtaget.«

Det må så forstås på den måde, at man – hvad man kan gøre fuldt lovligt – henholder sig til skrappe procedurer, selv om der ikke er lovgivet for dem. Det er der ingenting til hinder for at man gør. Det var det, jeg havde håbet at statsministeren ville sige i dag, sådan at vi ikke skal i gang med en ny lovgivning om dette område. Men det er der noget der tyder på at vi skal – medmindre statsministeren kan love, at man vil henholde sig til de procedurer, når der er tale om andre anlæg, så kan vi slippe for at gå i gang med at lave en ny lovgivning. Det burde faktisk være en selvfølge.

Hvad angår Camp Century, var det jo ikke særlig betryggende, at statsministeren sagde, at det vidste han ikke noget om. Sagen er, at det har været militært område, og det har været meget svært at få noget at vide om det.

Grunden til, at man kan være temmelig bekymret for, hvad der er – og 1952 er altså ikke så længe siden, når det drejer sig om atomanlæg – er, at det anlæg, der lå på Antarktis, faktisk gav anledning til meget store problemer. Det var et tilsvarende anlæg, der lå i et område, som var internationalt og under international kontrol, og som jeg sagde før, måtte USA foretage meget drastiske ting, for at det internationale samfund kunne godkende den miljømæssige tilstand, der derefter var i området. Tilsvarende foranstaltninger er – i hvert fald mig bekendt – ikke blevet gennemført oppe ved Camp Century.

Jeg synes, at hverken hr. Steenholdt eller andre skulle være kede af, at vi betragter det her som en fælles sag. Der er ingen grund til at føle sig fornærmet på forhånd, for der er ikke andet i det, end at det er et udtryk for den ansvarlighed, vi er fælles om i forbindelse med vores miljø.

Og så synes jeg i øvrigt, at der er et dejligt miljø på Grønland, og jeg har ikke tænkt mig at beskrive Grønland som et område, der er betændt af store miljøproblemer. Men nu er det faktisk et lovforslag om miljøforhold, og derfor stiller vi disse spørgsmål.